

מימין לשמאל – רבי אהרן הכהן, רבי יחיא יצחק הלוי רבי סלימאן הכשני ועזריאל

וקבעו דינם ככופרים בתורת ד' שיינם יין נסך ושחיתתם נבלה. וכך כתבו על מעשיו של אותו רב ותנועת הדרדעים: "אנחנו החתומים מטה, חכמי ורבני עיר הקודש ירושלים ת"ו, בשמענו את השערוריה אשר נעשתה בארץ תימן, כי יצאו אנשים בני בליעל לחפור בורות נשברים, ועזבו מקור מים חיים, וידיחו בני עירם, ויכו בלב התמימים הנאמנים לד' ולתורתו הקדושה, ויפערו פיהם לדבר סרה על ספר הזוהר הקדוש והתנא האלדי הקדוש רשב"י זיע"א, ועל ספרי המקובלים זיע"א שנתפרסמו ונתקבלו בכל תפוצות ישראל... ושאר כתב החרם המובא לעיל.

וביום כ"ח לחודש מנחם אב שנת תרצ"ד שב ופרסם הגאב"ד דירושלים הגרי"צ דושינסקי ובית דינו מכתב תחת הכותרת להסיר המכשלה וכתב: "חשבו עינינו לראות דברי בלע שנתפרסמו מואת קבוצה של אנשים... אשר פערו פיהם לדבר עתק על צדיקו של עולם ולחרף מערכות אלוקים חיים ספר הזוהר ושאר ספרי קבלה... תאלמנה שפתי שקר המטיילים דופי בקדשי שמים ואחינו בני ישראל הנאמנים יסורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים ויתרחקו מהם ומדברותיהם כמטחוי קשת... כי זה האיש הנקרא יהיא הרב קאפח הוא מכבר מוחרם ומנודה מפי חכמי ארץ ישראל... ואל להתוכח עם אנשי הכת ההיא... וסורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה.

ואכן, לתנועתו של אותו רב - הדרדעא, לא האיר העתיד. רוב קהילות התימנים לא נסחפו אחרי הטועים אלא המשיכו להחזיק בדרכי ובמנהגי אבותיהם ואף יצאו למאבק עיקש כנגד כת הדרדעים כדי למנוע מהתמימים להימשך אחריהם. אך הדרדעים מצדם לא ישבו בשקט והשיבו מלחמה ואף כינו את הלוחמים נגדם בשם 'עקשיים' על שם דור עיקש ופתלתל, כביכול... ואף אותו רב עצמו הוציא חרם כנגד הרבנים שהחרימוהו, והמחלוקת התעצמה וגדלה והגיעו הרבנים להלשנות הרדיות לשלטונות. הדרדעים שסביב אותו רב ניצלו את חוקת האיסלם בתימן המחייבת אמונה בקל אחד שמי שמתף עוד אלוקות ח"ו דינו מוות (מטרת חוקה זו הייתה כנגד הנצרות) ופנו לאימאם והלשינו שהמאמינים בתורת הקבלה שיש בה עשרה ספירות הקדושה מאמינים כביכול בעשרה אלוקות, עפ"ל. הלשנה זו הכניסה את רוב יהודי תימן לסכנת מוות. האימאם

שיש בכך מיסטיקה ואמונות טפלות ומגביר ומעצים את בערות ההמון עפ"ל, המשיכו לשמור על קשר עם אותו רב ושלחו לו ספרים הכותבים כנגד לימוד הזוהר וחכמת הקבלה, עד שהשתכנע בצדקת דרכם הנלווה והקים תנועה המתנגדת לחכמת הקבלה וקרא לאנשיה אנשי 'דור-דעה' שנקראו לימים בפי מתנגדיהם העומדים בפרץ 'דרדעים', וביאר טעמו שמקור הבערות היא התעסקות ההמון בספרות הקבלה ללא הבנה כלשהי, על כן יש להתמסר אך ורק ללימוד פשט והלכה, ואסור הלימוד בספר הזוהר ובשאר ספרי קבלה. עוד קבע שכל מנהג שחכמינו והרמב"ם לא חשו לו להלכה, יש לבטלו. ולא נחה דעתו עד שהוציא מנוסח התפילה את כל התפילות והפיוטים שריח קבלה נודף מהם, כמו אמירת 'בריך שמי' בשעת הוצאת ספר התורה, ותפילת מכניסי רחמים שבסוף הסליחות. כן אסר לשורר את שירת 'שלוש עליכם' ואת הפיוט 'בר יוחאי' אשר נהגו לשוררו בכל ליל שבת. עוד פסק שיש להתפלל תפילת מוסף של ראש חודש בתפילין ולא כדעת חכמי המקובלים.

לעומת זאת חידש ודרבן את העיסוק בספרי מחקר ומחשבה כגון ספר הכוזרי וספר מורה נבוכים להרמב"ם. את הנהגותיו והשקפותיו לא הסביר אך ורק לחברי תנועתו אלא פרסם והעלים על גבי הכתב בספר 'מלחמות השם'. נתמך בידי המושכילים, יצא אותו רב שאולי האמין בדרכו, למלחמה לשנות את פניה של יהדות תימן התמימה ובעלת האמונה התמימה והמסורת שלא השתנתה. רוב חכמי ורבני תימן יצאו בכל כוחם כנגד אותו רב ומלחמתו בספר הזוהר הקדוש, וכנגד מה שאנשיו הכתירו את עצמם כאנשי 'דור דעה' כינו אותם חכמי תימן 'דרדעים' בלשון זלזול. ואף הוציאו ספר בשם 'אמונת ד' שבאותו זמן לא נודע מחברו ועד היום ישנו ויכוח מי כתבו, המשיב ורוחה אחת לאחת את טענותיו של אותו רב כנגד ספר הזוהר וחכמת הקבלה. הם הוכיחו שדבריו נובעים מחוסר הבנה בסיסית ביסודות חכמת הקבלה. ופסקו באופן נחרץ שכת הדרדעים הוציאה עצמה מכלל ישראל והרחיקו את עצמם ממקור הקדושה והם מחללי שם שמים שאין להם כפרה.

כשדבר תנועתו וספריו של אותו אדם כנגד חכמת הקבלה הגיעו לחכמי ורבני ירושלים וכל חכמי ארץ ישראל מכל החוגים והעדות, התכנסו כל בתי הדינים שבירושלים למושב בית הדין הנזכר שבו הטילו חרם נידוי ושמטת אדם כנגד המטיילים דופי בחכמת הקבלה